

се ползува разумно отъ тѣхъ. Въ това отношение, както богатството и сиромашията сж необходими за развиването на човѣка, такава необходимостъ представя и гладътъ. Гладътъ носи смъртъ, но ако правилно се използва, той е динамическа сила, която продължава живота на човѣка. Който може да гладува и знае, какъ да гладува, той продължава живота си. Всички добри, разумни и велики хора въ свѣта сж гладували, но глупавитѣ, неразумнитѣ хора никога не сж гладували. Като говоря за глада, азъ имамъ предъ видъ доброволно, съзнателно приетия гладъ. Който казва, че е гладувалъ много, той трѣбва да е разуменъ, добъръ човѣкъ. Който не е гладувалъ, той не може да говори за разумностъ; презъ цѣлия си животъ той е ялъ и пилъ, лѣгалъ и ставалъ, събличалъ се и се обличалъ, вследствие на което е дошълъ до положение на воденица, която знае само да дрънка. Какво може да разбере воденицата отъ дълбокия смисълъ на живота?

„Животътъ е по-драгоцененъ отъ храната.“ За кого? За разумния човѣкъ. Този животъ крие въ себе си вътрешни сили, вътрешни стремежи. Отъ живота излизатъ безброй издѣнки, едни отъ които сж човѣшкитѣ мисли, а други — човѣшкитѣ чувства. Който може правилно да използва своитѣ мисли и чувства, той ще може правилно да използва и живота. Велика наука е да знае човѣкъ да обработва своитѣ мисли и чувства. Че се явили въ човѣка една лоша мисль, или едно лошо чувство, това още не е зло. Злото седи въ това, че човѣкъ не обработва тия свои мисли и чувства. Добро, благословение за човѣка е да знае, какъ да обработва своитѣ мисли и чувства и да ги прилага въ живота, както за своето благо, така и за благо на другитѣ. Ако не умѣе да обработва своитѣ лоши мисли, чувства и желания, човѣкъ ще се намѣри въ положение да търси начини, какъ да се справи съ тѣхъ. Често нѣкои хора попадатъ на методи изъ живота на индуситѣ, прилагатъ ги, но не получаватъ никакви резултати. Напримѣръ, като методъ за работа, индуситѣ казватъ: „Убий всѣко желание въ себе си!“ За индуситѣ, този методъ има смисълъ, но за западнитѣ народи, той остава съвършено безсмисленъ.

Следователно, когато се превеждатъ нѣкои книги, или нѣкои мисли отъ единъ на другъ езикъ, трѣбва да се разбира тѣхния вътрешенъ смисълъ. Който не разбира вътрешния имъ смисълъ, той не превежда правилно. Напримѣръ, въ „Книгата на безмълвието,“ на санскритски езикъ е казано: